

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

תמ"ש

בפני כב' השופט דניאל ספרברג

תובעת

ע"י בייכ עוה"ד אלי פיטרו

נגד

נתבעת

ע"י בייכ עוה"ד נורית פיש

פסק דין

1. לפני תביעה נזקית שהוגשה הגב' [REDACTED] (להלן: "התובעת") כנגד הגב' [REDACTED] (להלן: "הנתבעת") בטענה כי הנתבעת פגעה בפרטיותה של התובעת, כאשר לטענתה חיטטה בחפציה האישיים והוציאה מסמכים אישיים ממחשב בביתו של בן זוגה של התובעת, הוא אבי הנתבעת (להלן: "המנוח"), השתמשה בהם כהליך משפטי קודם בין הצדדים, ואף פרסמה בין חברי הנתבעת את המודע שהיה מצוי במסמכים.
2. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנתבעת אכן העתיקה את הדיסק הקשיח מן המחשב בדירת המנוח. לטענת התובעת, משהיו במחשב מסמכים אישיים שלה והמחשב הוא מחשב משותף שלה ושל המנוח, העתקה זו פגעה בפרטיותה. לטענת הנתבעת, המחשב הוא של המנוח ולא של התובעת, משכך לא קמה עוולה של פגיעה בפרטיות ואף אם כן, קמות לה ההגנות המנויות בחוק בהגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

רקע עובדתי

3. התובעת והמנוח היו ידועים בציבור משנת 1998 ועד פטירת המנוח ביום 23.06.2007.
4. ביום 07.07.2007 נתנה התובעת לנתבעת מפתח לדירתו של המנוח (להלן: "הדירה"), נסיבות קבלת המפתח חלוקות בין הצדדים.
5. לאחר קבלת מפתח דירת המנוח, נכנסה הנתבעת לדירת המנוח והעתיקה ו/או גיבתה את הזיכרון הקשיח של המחשב. לטענת התובעת באותה עת, הנתבעת אף חיטטה לח במייל ובמסמכים אשר שמרה על המחשב בבית המנוח. כאמור הנתבעת הודתה כי העתיקה את הזיכרון הקשיח באמצעות חברת מחשבים, אך לטענתה לא חיטטה במייל וכל העתקת החומר, היה בכדי להגן על החומר של המנוח ולבחון את זכויותיה בהתאם למסמכים אשר שמר המנוח על המחשב בביתו.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

- 1 23. המחשב בדירת המנוח שימש את התובעת והמנוח במשותף.
- 2 24. בדיון מיום 01.01.2009 בתמ"ש "מגורי הקבע", הודתה התובעת כי העתיקה את כל חומר
- 3 המחשב. לאחר שהעתיקה את החומר, דאגה התובעת לטשטש עקבותיה.
- 4 25. התנהלותה של התובעת מלמדת כי הפגיעה בפרטיות לא נעשתה בתום לב ועל כן אין היא
- 5 יכולה להישען על חגנה זו.
- 6 **טענות התובעת**
- 7 26. פעולת התובעת אין בגדר פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-
- 8 1981.
- 9 27. התובעת עשתה שינויים בדירה ובמחשב המנוח לאחר פטירת המנוח, בכדי "לקבוע עובדות
- 10 בשטח", לצורך הדיון בשאלת "מגורי הקבע".
- 11 28. התובעת לא התחלקה את מעשי התובעת אלא השתמשה במסמכים וחפצים השייכים
- 12 לאביה, המנוח. התובעת נכנסה למחשב לצורך איתור מסמכים הנוגעים לעיזבון וכן בכדי
- 13 לעיין בתמונות ומסמכים של אביה, אשר היו על המחשב, בכדי לחלוקת זיכרונות. לאחר
- 14 שגילתה כי בדירה נעשו שינויים ואף במחשב היו שחזורי גרסה, בחרה להעתיק את הדיסק
- 15 הקשיח כדי להגן על קניינה.
- 16 29. התובעת פעלה כאמור בכדי להגן על עצמה, רכוש ונכסיה ובכדי שהתובעת לא תחבל
- 17 ותסתיר מידע חשוב בנוגע לעיזבון.
- 18 30. התובעת מעולם לא עשתה שימוש במסמכים ותוכנים לא רשות התובעת. כל שעשתה היה
- 19 להציג בפני בית המשפט לענייני משפחה, הדן בדלתיים סגורות ותוך הסכמת ב"כ התובעת
- 20 להצגתם. התובעת מפנה לפרוטוקול דיון מיום 14.01.2009 בתמ"ש מגורי הקבע.
- 21 31. התובעת אף היא צירפה לבית המשפט, התכתבויות של התובעת עם המנוח וחשפה חומר
- 22 מהמחשב, באופן שיכול להתפרש כפגיעה בפרטיות התובעת.
- 23 32. המחשב בדירת המנוח הוא המחשב האישי של המנוח, אשר הוצח על ידי המנוח כי הוא
- 24 חלק מהמלאי העסקי וכי הוא שימש אותו לצרכי עבודה. החיפוש במחשב המנוח היה
- 25 לגיטימי ובכדי לאתר מסמכים נחוצים ולמנוע מן התובעת להעלים מסמכים אשר ישפיעו על
- 26 חלוקת העיזבון. התובעת העתיקה תוכן הדיסק הקשיח לאחר שהתברר לה כי התובעת
- 27 חיבלה בקבצים שונים במטרה להשמידם.
- 28 33. התובעת אף הגישה תלונה במשטרה, באותה עילה של פגיעה בפרטיות, שלא העלתה פרי
- 29 ונסגרה (ראה גם עדות התובעת בפרוט' מיום 21.03.12, עמ' 18 שורות 22-19)

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

16. קד"מ ראשון בפני מותב זה התקיים ביום 10.11.11 בנכחות הצדדים. במעמד הדיון נקבעו הפלוגותאות כדלקמן:

א. האם המחשב שהיה מצוי בדירת המנוח שייך היה למנוח או לתובעת.

ב. האם הכניסה למחשב תוך כניסה למסמכים של התובעת היה בה משום פגיעה בפרטיות של התובעת.

ג. האם הכניסה למחשב או העתקת המסמכים נעשו מתוך כוונה תחילה לפגוע בפרטיותה של התובעת.

ד. גם אם ייקבע כי המחשב אכן היה בבעלותו של המנוח, היה אסור לנתבעת להיכנס למסמכים (התיקיה) של התובעת.

ה. במידה וייקבע כי אכן התמלאו התנאים לעיל א' ו- ב', האם לנתבעת יש טענות הגנה בכל הקשור למסמכים שהגיעו לידיה ובאיזה אופן הגיעו לידיה. "

בתחילה יתמקד בית המשפט בסעיפים א-ג ורק לאחר הוכחת הפגיעה בפרטיות תיבדק שאלת טענות ההגנה בסעיפים ד-ה.

17. תצהיר עדות ראשי משלים מטעם התובעת, בהתאם להחלטה מיום 10.11.11, הוגש ביום 11.12.11. כן הגישה התובעת מסמכי השלמה ביום 12.12.11.

18. דיון הוכחות ראשון בתיק התקיים ביום 21.03.2012. במהלך הדיון נחקרה התובעת. בדיון ההוכחות השני מיום 13.09.12, נחקרו מר דרור לטרמן והנתבעת. בתום הדיון ניתן צו לסיכומים.

19. סיכומים מטעם התובעת הוגשו ביום 14.11.2012 וסיכומי הנתבעת ביום 13.01.13. התובעת בחרה שלא להגיש סיכומי תשובה מטעמה.

טענות התובעת

20. הנתבעת פגעה בפרטיות התובעת בבוטות כאשר נכנסה לדירת התובעת בעזרמה ובחוסר תום לב, חדרה לחומר מחשב מוגן והעתיקה את הדיסק הקשיח ללא רשות ובניגוד לדין. בחזירתה למחשב, חיטטה הנתבעת במסמכי התובעת אשר היו מצויים עליו, בדואר האלקטרוני של התובעת ובתיקיה האישית שלה.

21. הנתבעת עשתה שימוש במסמכים אותם השיגה, תוך פגיעה בפרטיות התובעת, בהליכים משפטיים אותם ניהלה כנגד התובעת.

22. מעשיה של הנתבעת גרמו לתובעת לביזוי והשפלה, פגעו בשמה הטוב והסבו צער, עוגמת נפש ומבוכה.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

6. צו לקיום צוואת המנוח ניתן ביום 03.09.2008. בצוואתו הורה המנוח כי זכויות הבעלות בדירתו יועברו לידי הנתבעת, אולם באם התובעת תגורר "מגורי קבע" בדירתו בעת פטירתו, אזי תהיה רשאית התובעת להמשיך ולהתגורר בדירה ככל שתחפוץ. שאלת ההגדרה של "מגורי קבע" הייתה שנויה במחלוקת בין הצדדים והתנהל בשאלה זו הליך בתמ"ש 17720/07 בפני כב' השופט בדימוס פ. מרכוס (להלן גם: "תמ"ש מגורי הקבע"). והמשכו בבית המשפט המחוזי במסגרת ערעור שהוגש על פסק הדין.
7. ביום 12.04.10 ניתן פסק דינו של כב' השופט בדימוס פ. מרכוס בתמ"ש "מגורי הקבע", הדוחה את תביעתה של הנתבעת כי לתובעת אין זכות חזקה בדירת המנוח.
8. ביום 10.11.2010 נתקבל הערעור בבית המשפט המחוזי, עמ"ש 536-06-10 (להלן: "הערעור"), ולפיו משהתובעת לא התגוררה בדירת המנוח "מגורי קבע" החזקה בדירה תועבר לידי הנתבעת אשר בהתאם לצוואת המנוח היא היורשת החוקית של הדירה.
9. ביום 08.07.2009 הוגשה התובעת לבית משפט השלום, כתב תביעה נזיקי בסך 150,000 ₪ בגין פגיעה בפרטיות, כפי שיוצג בפרק "טענות התובעת".
10. כתב הגנה מטעם הנתבעת הוגש ביום 30.09.2009. בכתב הגנתה כפרה הנתבעת בהאשמות כנגדה, כפי שיוצג בפרק "טענות הנתבעת".
11. ביום 23.08.2010 הועבר תיק זה לבית המשפט לענייני משפחה לדיון בפני כב' השופט בדימוס פ. מרכוס שדן כאמור בפרשנות צוואת המנוח.
12. ביום 07.10.2010, עובר לדיון הקד"מ, הודיעה ב"כ הנתבעת כי זו האחרונה אינה מתגוררת בארץ ולכן לא תוכל להתייצב לדיון הקד"מ. כן ציינה כי בארץ מגוריה- מאורציוס, אין שגרירויות של מדינת ישראל ומשכך אין היא יכולה לחתום על תצהיר בפני גורם מוסמך בהתאם לפקודת הראיות [נוסח חדש].
13. ביום 01.12.2010 קיים כב' השופט בדימוס פ. מרכוס קד"מ ראשון בתיק זה. במעמד הדיון, אישר בית המשפט לנתבעת לחתום על תצהיר בפני גורם מוסמך במאורציוס וכי תחתום על התצהיר פעם נוספת, כדין, לכשתגיע ארצה. כן נקבע כי הצדדים יגישו רשימת מוסכמות ופלוגתאות.
14. רשימת מוסכמות ופלוגתאות הוגשה על ידי הצדדים ביום 17.01.11. ביום 08.03.11 הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעם הנתבעת וביום 11.04.11 הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעם הנתבעת [יועזר כי תצהירי הנתבעת נחזים להיות חתומים ביום 19.01.11, בארץ בפני ב"כ].
15. לאור פרישתו של כב' השופט בדימוס פ. מרכוס מכס השיפוט הועבר התיק לדיון בפני מותב זה ביום 03.05.2011. לאור אילוצי הנתבעת אשר טענה כי תוכל להגיע ארצה רק בחודש אוקטובר, נקבע דיון קד"מ נוסף בפני ליום 09.10.11.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

34. העובדה כי המנוח קבע את אופן חלוקת המיטלטלין מעידה על כוונתו. אם היה המחשב
בבעלות התובעת, היה מציין המנוח כי התובעת יכולה לקחת "חפציה" ולא "חפצים שנרכשו
... יכולה לקחת כרצונה". העובדה כי אפשר לתובעת לקחת מהחפצים כרצונה לא מלמדת
על העברת הבעלות באופן ישיר.

35. הנתבעת ביקשה מן התובעת מפתח לדירה לאור הביקורים התכופים אצל אימה אשר
שהתה אותה עת בבי"ח לאור מחלה קשה. במאמר מוסגר יוער כי מאוחר יותר בחקירתה
הראשית טענה הנתבעת כי המפתח התבקש לאור אירוע משפחתי.

סיכום ביניים

36. בצוואת המנוח נכתב כהאי לשנא: "שאר תכולת הבית תחולק בין לבין ~~כפי~~ כפי
שיסכמו. זאת פרט לחפצים שנרכשו או שקשורים לנווית ולי מאז התקשרותנו בשנת
1998. אלה נווית יכולה לקחת כרצונה".

37. אין חולק בין הצדדים כי הנתבעת נכנסה לבית המנוח, העתיקה את תוכן הדיסק הקשיח
והשיבה את המחשב למקומו. כן אין חולק כי נעשה שימוש בשני מסמכים אשר היו על
המחשב בתיק "מגורי הקבע" אשר התנהל בבית המשפט לענייני משפחה. מסמך אחד הוא
מכתב לנציבות התלונות על שופטים והשני הוא מכתב לאגד שכתבה התובעת. לטענת
התובעת נעשה שימוש גם בצוואת התובעת וכן הועלו נתונים מתיק תמ"ש חסוי שהתנהל
בבית משפט לענייני משפחה בבי"ש בעניין שבין התובעת ובן זוגה לשעבר, מכאן שהנתבעת
חדרה גם למסמכים אלו. לגבי יתרת המסמכים לא נטען כי נעשה בהם שימוש ספציפי אלא
רק כי הועתקו מהמחשב תוך פגיעה בפרטיות.

38. בעדותה העידה התובעת כי הנתבעת עשתה שימוש במכתבים שהתובעת כתבה לאגד ולנציב
תלונות הציבור על השופטים ולא זכרה מסמכים אחרים בהם נעשה שימוש (ראה פרוטי
מיום 21.03.12 עמ' 14 שורות 22-25), יתרת החומר שימש את הנתבעת להגיע לחומרים
אחרים אך לא פורסם. בהמשך העידה התובעת כי אינה בטוחה אילו מסמכים הוגשו לבית
המשפט (פורסמו) ואילו לא. (ראה ראה פרוטי מיום 21.03.12 עמ' 17 שורות 2-14). ועוד
בהמשך העידה התובעת כי לגבי יתרת המסמכים היא לא יודעת אם השתמשו פיזית אך היא
יודעת כי עדכנו את חבריה אודותם. איש מחברים אלה לא העיד בפני כי הנתבעת יצרה עימו
קשר או ביצעה פרסום כלשהו (ראה פרוטי מיום 21.03.12 עמ' 17 שורות 31-32, עמ' 18
שורות 1-4 וכן עמ' 20 שורות 16-19).

מסגרת משפטית

39. הזכות לפרטיות היא מהחשובות שבזכויות האדם בישראל. זכות זו עוגנה בסעיף 7 לחוק
יסוד: כבוד האדם וחירותו הקובע כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

- 1 (א) כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו.
2 (ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו.
3 (ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו.
4 (ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו.
5
- 6 40. הזכות לפרטיות נטועה עמוק במורשת ישראל (ראה דברי כבי המשנה לנשיא כבי השופט
7 אלון בדין 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין (ניתן ביום 30.10.1988 – פורסם
8 בנבו)). זכות זו הינה תוצאה מתבקשת מהיות מדינת ישראל מדינה יהודית ודמוקרטית.
9 היקפה של הזכות לפרטיות יקבע על פי פירושה של הוראת סעיף 7, לעיל, לזכויות ותחומי
10 פרטיות רחבים. זכות זו מבוססת על האוטונומיה של הפרט הזכאי ליחוד מן האחר ונועדה
11 לאפשר לפרט תחום מחייה בה הוא הקובע את דרכי התנהלותו בלא מעורבותה של החברה.
12 חוק יסוד כבוד האדם וחירותו העניק למעשה לזכות לפרטיות מעמד חוקי על חוקתי אשר
13 משפיע על פרשנות החוקים כולם (בג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה
14 (ניתן ביום 14.05.2006 – פורסם בנבו)).
- 15 41. כן ראה דברי כבי הנשיא מרק בבג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה
16 (ניתן ביום 14.05.2006 – פורסם בנבו):
17 "בכל הנוגע לביתו של אדם, הפרטיות מבטיחה את 'זכותו של אדם לנהל
18 את אורח החיים שבו הוא חפץ בדלת אמות ביתו, בלא הפרעה מבחוץ. ביתו
19 של אדם הוא מבצרו, ובגדריו הוא זכאי לכך כי יגינו אותו לעצמו, לפיתוח
20 האוטונומיה של הרצון הפרטי שלו... מבחינה זו, הזכות לפרטיות היא בין
21 השאר... הגבלה על נגישותם של אחרים אל היחיד... הזכות לפרטיות
22 נועדה, על כן, להבטיח כי אדם לא יהא שבוי בביתו, ולא יהא אנוס לחשוף
23 עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן."
- 24 42. וכן דברי כבי השופט ע. פוגלמן בע"א 1697/11 א. גוסטמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי
25 (ניתן ביום 23.1.2013 – פורסם בנבו):
26 הזכות לפרטיות היא מהחשובות שבזכויות האדם בישראל. היא
27 אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר
28 דמוקרטי (בג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה,
29 פסקה 8 [פורסם בנבו] (14.5.2006) (להלן: עניין פלוני)). ממועד
30 קבלתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אף מוקנה לה מעמד
31 חוקתי (סעיף 7 לחוק היסוד). הפרטיות מאפשרת לאדם לפתח את
32 עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהלותו
33 ובמעשיו הפרטיים. היא "מבצרו" הקנייני, האישי והנפשי"
34 (ע"פ 5026/97 גלעם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו]
35 (13.6.1999) (להלן: עניין גלעם)). הזכות לפרטיות, אם כן, מותחת

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

את הקו בין הפרט לבין הכלל, בין "האני" לבין החברה. היא
משרטטת מתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו לפיתוח
ה"אני" שלו, בלא מעורבות של הזולת (בג"ץ 2481/93 ד"ר נ'
מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מה(2) 456, 471 (1994) (להלן: עניין
דין)). היא "מגלמת את אינטרס היחיד שלא להיות מוטריד בצנעת
חיוו על-ידי אחרים" (ע"א 8825/03 שירותי בריאות כללית נ' משרד
הבטחון, פסקה כ"א [פורסם בנבו] (11.4.2007)).

43. קיומן של הגנות לאחריות ופטורים ממנה בחוק הגנת הפרטיות מעידות על כוונת המחוקק
כי הזכות לפרטיות, הגם שהיא זכות על חוקתית, היא זכות אשר יש לאזנה אל מול זכויות
וערכים נוספים. בשיקוליו על בית המשפט לבחון את מידת הפגיעה בפרטיות אל מול
הזכויות של המוגע וצדדים שלישיים אם ישנם.

דיון

44. בתובענה זו עלינו לחלק את הפגיעה הנטענת בפרטיות לשני רבדים. הרובד הראשון הוא
העתקת החומר מן המחשב היא התדירה לפרטיות. הרובד השני הוא שימוש בחומר אשר
הועתק, הוא הפרסום הנטען.

45. חוק הגנת הפרטיות סעיף 2 קובע כדלקמן:

פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרידה אחרת;

...

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש
בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך
היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לענין זה, "כתב" –
לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001;

...

(10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי
פסקאות (1) עד (7) או (9);

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חיוו האישיים של אדם, לרבות עברו
המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.

46. כאמור, את חוק הגנת הפרטיות יש לפרש לאורו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו אשר
הינו עיקרון על במשפט הישראלי.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

חזירה לפרטיות

רשות היחיד

47. חוק יסוד כבוד האדם וחירותו קובע כי לא יעשה חיפוש ברשות היחיד ללא רשותו. ואולם הגדרת המושג "רשות היחיד" היא הגדרה עמומה אשר נדונה בפסיקה. לכאורה ניתן היה לפרש את המושג כ"יחידה קניינית" ואולם כבי הנשיא ברק קבע כי "רשות היחיד" לא תפורש בהתאם לדיני הנכסים גרידא, אלא גם לפי דיני הפרט. ראה דברי כבי הנשיא ברק בבג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה (ניתן ביום 14.05.2006 – פורסם בנבו):

"אכן, סביל כל אדם יש מרחב שבתוכו הוא זכאי להיות עם עצמו. מרחב זה נע עם האדם עצמו. היקפו של המרחב נגזר מהצורך להגן על האוטונומיה של הפרט. על כן הוא עשוי לחול גם במקום בו אין לפרט כל קניין (כגון בית הוריו, בית חולים, תא טלפון: ראו הלם, שם, עמ' 88-91)."

48. בענייני לא הוכח בפניי כי המחשב הוא רשות היחיד של התובעת. המחשב היה בדירת המנוח, בצוואתו התייחס המנוח אל המחשב כאל רכוש, לא הזכיר כי לתובעת ולו ישנו רכוש משותף- היפוכו של דבר המנוח ציין כי הוא מאפשר לתובעת לקחת מרכושו חפצים שהיא תהיה מעוניינת בהם ואולם, התובעת לא הודיעה לנתבעת כי היא מעוניינת במחשב (ראה פרוט' מיום 21.03.12 עמ' 14 שורות 11-15). התובעת ניסתה במהלך ההליך להוכיח כי המחשב היה רכוש משותף שנקנה מכספים משותפים וכי החשבונית הוצאה על שמו של המנוח, כחלק מהמלאי העסקי שלו, לצורכי מס. טענה זו כאמור סותרת את האמור בסעיף 11 בתצהירה מיום 11.12.11 בו טענה כי התשלום היה בכרטיס האשראי של המנוח.

49. מעדות טכנאי המחשב, מר דרור לטרמן שהעיד מטעם התובעת, לא הוכח לי במאזן הסתברויות כי המחשב היה משותף. למעשה מר לטרמן בעדותו מתייחס לכל התנהלות מול המנוח ולא מול התובעת.

50. עולה אם כן השאלה, האם לתובעת הייתה ציפייה סבירה לפרטיות במחשב בן זוגה, בדירתו. הגם שער אני לפסיקת כבי הנשיא בדימוס השופט אהרון ברק כי המרחב האישי והאוטונומיה של הפרט עשויה לחול גם במקום בו לא הייתה לנפגע זכות קניינית, נראה לי כי לכל הפחות על הנפגע להוכיח ציפייה סבירה לפרטיות.

51. לשון אחר, כאשר המדובר במרחב האישי הקנייני של הנפגע, חזקה כי ציפה לפרטיות ואולם במקום בו הפרטיות נפגעה במרחב האישי או הקנייני של האחר ובעניינינו נפסק כי התובעת לא התגוררה בדירה "מגורי קבע", נראה לי לנכון כי על התובעת להוכיח כי היתה לה ציפייה סבירה לפרטיות. זאת לא הוכח בפניי.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

52. יחד עם זאת, גם אם הייתי משתכנע כי אכן הייתה ציפייה לפרטיות מטעם התובעת, נראה לי כי לנתבעת ישנם טענות הגנה במקרה דנן, בהתאם לחוק הגנת הפרטיות כפי שיפורט בחמשך.

53. נקודה נוספת אשר יש ליתן עליה את הדעת היא כי צו הירושה שניתן הוא דקלרטיבי כך שלמעשה בעת שהנתבעת העתיקה את החומר מהמחשב, המחשב היה למעשה בבעלותה מכוח היותה יורשת המנוח. גם באם התכוון המנוח ליתן לתובעת את האפשרות לקחת המחשב לרשותה, היה עליה להודיע לנתבעת כי היא מעוניינת לפעול למצות זכויותיה ולקבל את המחשב בהתאם להוראות הצוואה וכי אז היה לכל הפחות להודיע לנתבעת על רצונה זה, אך היא לא עשתה כן.

54. הנתבעת העתיקה את כל התוכן של הדיסק הקשיח ולא רק את התיקיה של התובעת (ראה פרוט' מיום 13.09.12 עמ' 26 שורות 1-3). הנתבעת אף העידה כי המסמכים אשר שונו ו"חובלו" היו קשורים בעיזבון, ואולם תיקיות הקשורות לטיולים וח"ל לא שובשו (ראה פרוט' מיום 13.09.12 עמ' 26 שורה 31 וכן עמ' 27 שורות 1-10).

55. סבורני כי באם הייתה הנתבעת מעוניינת להתחקות אחר התובעת היא לא הייתה טורחת להעתיק את כל חומר המחשב אלא רק את התיקיה אשר נשאה את שמה של התובעת.

הגנות הנתבעת בהתאם לחוק הגנת הפרטיות

56. בטרם נבחן ההגנות להן טוענת הנתבעת במסגרת ההגנות לפי חוק הגנת הפרטיות יש לבחון ראשית האם הנתבעת פעלה בתום לב. רק לאחר שיוכח כי הנתבעת פעלה בתום לב תיכנס הנתבעת בשערי ההגנות ותבחן זכותה לחסות בצילן. ראה דברי כב' השופט ע. פוגלמן בע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי (ניתן ביום 23.1.2013 – פורסם בנבו) :

"המבקש לחסות תחת הגנות אלו להראות שפעל בתום לב. תום הלב הוא "בבחינת שער שרק אם עובדים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית בפרטיות" (עניין גלעם, פסקה 8). יצוין כי בפסיקה פורשה דרישה זו כדרישה לתום לב סובייקטיבי. לפיכך, יש להוכיח כי הפוגע פעל מתוך אמונה כי הפגיעה היא במסגרת ההגנות הקבועות בחוק (עניין פלונית, בפסקה 24). לצורך הוכחת תום לב יכול הנתבע או הנאשם להסתייע בחזקה המנויה בסעיף 20(א) לחוק הגנת הפרטיות, אשר לפיו:

"20. (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות האמורות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב."

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

בהקשר זה יבחן בית המשפט את "צורת הפרסום, תוכנו והיקפו כדי לראות אם קיים המפרסם את חובתו, שלמענה נפרשה ההגנה עליו, או שמא הגדיל תורה וחרג מאותו 'מתחם סבירות' שבהקשרו נוסחה הנורמה החקיקתית" (סגל, בעמ' 199).
למול חזקה זו, העומדת לצד הנתבע או הנאשם, יכול התובע או המאשים להסתייע בחזקה הקבועה בסעיף 20(ב) לחוק:

"20. (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביוזעין במידה גדולה משהיתה נחוצה באופן סביר לצורך העניינים שניתנה להם הגנה בסעיף".

לעניין זה, הוכחת ידיעתו של המפרסם כי חרג מן הסביר תהא שוות ערך להוכחת העדר תום לבו הסובייקטיבי של המפרסם, שכן היא תלמד על "אדישותו לתוצאה שיש עימה פגיעה למעלה מן הדרוש להגנת הערך שהוכר בחוק" (סגל, שם).
(ההדגשות אינן במקור – ד.ט.)

57. כן ראה דברי כב' הנשיא ברק בבג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה (ניתן ביום 14.05.2006 – פורסם בכ"ו).

תנאי לתחולתן של ההגנות שבסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום לב", בצדק ציין השופט ח' אריאל בפרשת גלעם כי תום הלב הוא "בהחלט שער שרק אם עוברים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית בפרטיות" (שם, עמ' 1153). תום הלב, בהקשרו של חוק הגנת הפרטיות אינו תום לב אובייקטיבי (כמשמעותו בסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973). זהו תום לב סובייקטיבי (להבחנה בין שני סוגי תום הלב, ראו בג"ץ 59/80 שירותי תחבורה ציבוריים באר-שבע בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים, פ"ד לה' (1) 828, 834; רע"א 6339/97 דקר ב' סלומון, פ"ד לה' (1) 199, 284; פרשת גלעם). משמעותו של תום הלב (הסובייקטיבי) בהקשר של סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה הינה במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע.

58. בעניינו כל שהוכח בפניי היה כי 2 מסמכים אשר התובעת נחשפה אליהם במחשבו של המנוח הובאו בפני כב' השופט מרכוס וכי תיק התמי"ש שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה בב"ש הובא בפני כב' השופט מרכוס – ללא עיון הצדדים (יוער כי התיק בענייני משפחה היה

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

קשור למכתב לתלונות נציבות הציבור על השופטים). כאמור, את יתרת טענותיה, לא עיגנה
התובעת אף לא בראשית ראיה.

59. אשר על כן, נראית לי הפגיעה, אם הייתה, הייתה מזערית כאשר הפרסום היה בפני בית
המשפט לענייני משפחה בו מתנהלים ההליכים בדלתיים סגורות, קרי הפרסום היחיד היה
בפני כבי השופט מרכוס, ומשלא נעשה שימוש נוסף נראה לי השימוש נעשה גם בתום לב.

60. משהגנתי למסקנה כי השימוש נעשה בתום לב, והגם שבחינה זו נעשית למעלה מן הצורך
משלא מצאתי כי הייתה פגיעה בפרטיות, יש לבחון ההגנות הקבועות בחוק.

הסכמת התובעת לפרסום

61. סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות קובע:

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש
בתוכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך
היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לענין זה, "כתב" –
לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001;

62. סעיף 3 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי הסכמה היא הסכמה מדעת, במפורש או מכללא.

63. לטענת התובעת, הנתבעת עשתה שימוש במסמכי התובעת, בתמ"ש "מגורי הקבע", אשר היו
על המחשב. עיון בתמ"ש "מגורי הקבע" מעלה כי השימוש במסמכים היה לאחר קבלת
החלטה של בית המשפט, המאפשרת את השימוש במכתב לאגד וכן שימוש במשפט מתוך
המכתב לנציבות תלונות הציבור על שופטים (ראה פרוטי תמ"ש 17720-07 עמ' 126 שורות 2-
12 וכן החלטת כבי השופט מרכוס בהמשך הפרוטוקול).

64. באשר לטענה כי הנתבעת חשפה תמ"ש קודם שהתנהל בב"ש בין התובעת עם בן זוגה
לשעבר, איני יכול לקבל טענה זו. עיון בטענות ב"כ התובעת בפרוטי "מגורי הקבע", תמ"ש
17720-07 עמ' 147 שורות 13-14 ובהחלטת כבי השופט מרכוס בהמשך, מלמדת מבין
השיטין, כי התיק לא היה חשוף בפני הנתבעת או ב"כ אלא רק הובא לעיון כבי השופט
מרכוס לבקשתו.

65. יתר על כן, יוער כי התובעת עצמה השתמשה בהתכתבות הנתבעת עם המנוח שהייתה על
המחשב (ראה פרוטי מיום 21.03.12 עמ' 10 שורות 22-23).

66. כמו כן, אני מקבל את טענת הנתבעת כי יתכן וראתה את צוואת התובעת אך לא עשתה בה
שימוש (ראה פרוטי מיום 13.09.12 עמ' 16 שורות 26-30).

פרסום - שימוש מידתי וסביר

67. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע הגנה לפרסום כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:
(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

68. קרי, חוק הגנת הפרטיות מפנה אותנו לחוק לשון הרע לבחינת הגדרת המונח "פרסום" כאשר סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") קובע:

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.

69. סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע קובע את ההגנה הבאה:

13. (5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, מורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

70. בעניינו טענה התובעת כי הנתבעת העתיקה החומר והעלתה אותו בפני כבי השופט מרכוס. מן המובא לעיל, דומה כי הפרסום לו טוענת התובעת חוסה בהגנה, לפי שפורסם תוך כדי דיון בפני בית המשפט. מן המפורסמות הוא כי דברים הנאמרים בפני בית המשפט אינם מהווים לשון הרע ואינם בני תביעה.

הגנה על עניין אישי כשר

71. בהתייחסו לחרס דרבנו גרשום, האוסר על פתיחת איגרת חברו ללא הסכמתו, כותב כבי המשנה לנשיא השופט אלון ז"ל בד"נ 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין (ניתן ביום 30.10.1988 - פורסם בבנו) כדלקמן:

"כמו כן הותרה פתיחת איגרת של אחר, כאשר קיים יסוד לחשד, שכותב האיגרת מתכנן לעשות לו עוולה בממונו וניתן לברר את הדבר על-ידי פתיחת האיגרת וקריאתה (שו"ת חקקי לב, ח"א, יו"ד, מט [ח] לר' חיים פאלאג'י, רבה של איזמיר במחצית המאה התשע עשרה ומגדולי המשיבים שבתקופת האחרונים. וראה עוד שו"ת מהרי"ק, שרש קי [ט] לר' יוסף קולון, מגדולי חכמי ההלכה באיטליה במאה החמש עשרה, ושו"ע יו"ד, רכח, לג, הגהת הרמ"א [י]). והשווה להנ"ל - סעיף 2 לדוק הגנת הפרטיות, סעיפים-קטנים (2), (5), (7), (8), (9)."

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

72. מקורות אלו בדין העברי מן הראוי שישמשו מקור לפתור בעיות שנושן הגנת הפרטיות אך כל זאת בהתחשב בהוראות חוק הגנת הפרטיות ובמסגרת תוכנו. (ראה המשך דברי כבי השופט אלון בהלכת ועקנין). אשר על כן שומה עלינו לבחון סוגיה זו במשקפי הדין הישראלי לאור חוק הגנת הפרטיות.

73. תקנה 18(2) עניינה הגנה על עניין אישי כשר למעשה מתחקה אחר הדין העברי וקובעת כדלקמן:

18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

- (א) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:
 - (א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;
 - (ב) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע;
 - (ג) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק אישור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

74. השתכנעתי כי כניסתה של התובעת למחשב לא הייתה מתוך כוונה לפגוע בפרטיות התובעת ומשגילתה המסמכים, הם חוגשו רק לעיונו של בית המשפט, איני רואה בהתנהלות זו פגיעה בפרטיות.

75. באשר לשאלת הפיצוי, משלא מצאתי כי הייתה פגיעה בפרטיות התובעת, וגם אם הייתה כזו הרי שקמה לנתבעת הגנה, איני מוצא לנכון לפסוק פיצוי כלשהו. כאן המקום להפנות לסעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות הקובע:

6 "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש."

76. סעיף זה בא להסיר מלפני בית המשפט תביעות טורדניות, שאדם סביר לא היה מטריח עצמו בעטיין לבית המשפט (ראה דברי כבי השופט ע. פוגלמן בע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדו (ניתן ביום 23.1.2013 – פורסם בנבו)). לא שוכנעתי כי באם לא היה מתנהל ההליך בגין "מגורי הקבע" הייתה התובעת פותחת הליך זה.

77. במאמר מוסגר יוער כי מצאתי אי התאמות בעדויות התובעת והנתבעת, התובעת בטענותיה לגבי מגורי הקבע וידיעותיה באשר לאילו מסמכים פורסמו ואילו לא. ואצל הנתבעת באשר לשאלה מדוע הגיעה באותו קום שישי ומה גרם לה להעתיק את הדיסק הקשיח, בין אם התרפקות על העבר או הגנה על הקניין. לאור העובדה כי השאלות בתובענה זו מעיקרן משפטיות אני מוצא לנכון להרחיב באמינות הצדדים מעבר להתייחסותי דלעיל.

ענייני משפט
תאריך: 10/9/13

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 ספטמבר 2013

סיכום

- 1
2 78. סיכומי של עניין, לא הוכח בפניי כי הנתבעת פגעה בפרטיות התובעת בהתאם לחוק הגנת
3 הפרטיות. לא מצאתי כי לתובעת היתה ציפייה סבירה לפרטיות במחשב המנוח. גם אם
4 הייתה זכאית התובעת למחשב, לאור הוראות צוואת המנוח, הרי שלכל הפחות הייתה
5 צריכה להודיע לנתבעת כי היא מעוניינת במחשב המנוח. משלא עשתה כן, לא ניתן היה
6 לצפות מן הנתבעת שלא להיכנס למחשב של המנוח, אותו ירשה על פי הצוואה.
- 7 79. הגם שלא מצאתי כי הייתה פגיעה בפרטיות התובעת, בחנתי את ההגנות הקבועות בחוק
8 ומצאתי כי אף אם הייתה פגיעה בפרטיות התובעת, הרי שמעת שהנתבעת פעלה בתום לב,
9 לנתבעת קמו ההגנות על פי חוק כאמור לעיל.
- 10 80. אשר על כן, אני דוחה את התביעה.
- 11 81. לאור התוצאה אליה הגעתי, אני מחייב התובעת בהוצאות החליף כולל שכר טרחת עו"ד
12 בסך של 10,000 ₪.
- 13 82. סכום זה ישולם תוך 30 יום מקבלת פסק הדין. לאחר מועד זה ישא הסכום הפרשי ריבית
14 והצמדה החל מהיום ועד התשלום בפועל.
- 15 83. המזכירות תעביר את פסק הדין לצדדים.
- 16 84. ניתן לפרסום ללא שמות הצדדים.
- 17
18 ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ג, 01 ספטמבר 2013, בהעדר הצדדים.
19

דניאל ספרברג, שופט

בית משפט לענייני משפחה ירושלים
אני מאשר
ידיעתך זה נכון ומתאים למקור
55 מזכירות בית המשפט
תאריך

יח * יח